

Deník z průzkumu

aneb První úpravy a průzkum v Akátkách



Je to už dlouho co jsme objevili Akátky, bylo to někdy v dubnu nebo květnu 2003, nevím přesně kolikátého, ale vím, že to byl čtvrtek. Tehdy jsme byli jen dva, Ben a já. Hlavní ale bylo, že jsme věděli o Akátkách, vše bylo jen otázkou času, kdy tam nastartuje opravdový výzkum.

Jak to tam vlastně vypadalo? Hrozně, všude se válel nepořádek a odpadky, naštěstí se nejednalo o žádné injekční stříkačky a podobné svinstvo, ale o solidní „čistý“ nepořádek. Na podlaze byla asi 1cm silná vrstva špíny. Ta tam musela ještě nějakou dobu zůstat.



Další výprava se odehrála těsně před koncem školního roku 2002/2003, bylo nás o jednoho víc. Šel s námi i Michal. Výzkum byl už v pokročilejším stavu a já vzal vše důležité včetně detektoru EMS, který se hodí k zjištění zda je daný objekt zapojen k elektrické síti. Nebyl. Ale pomocí detektoru jsme prokázali, že poslední zapojený sloup je poměrně blízko, takže naděje na elektrifikaci zůstává. Na zpáteční cestě jsme se stavili u jednoho spáleného domu a já tam našel ceduli *Údolíček 1*,

kterou jsem si vzal.



28.8. 2003

Po více jak měsíci se konala znovu další výprava do Akátek. Tentokrát ne za účelem objevným, ale za účelem vyklizení jednoho baráku. A zase jsme byli jen dva. Ale zvládli jsme vyklidit celý dům od největšího bordelu. Bylo toho tolik, že jsme museli obětovat jednu polovinu místnosti, kterou je třeba zazdít a sklep. Ovšem byli jsme jen zdánlivě z nejhoršího venku.



29.8. 2003

Hned další den na to se ozval Honza, že dnes má konečně čas a může s námi do Akátek. A byli jsme tři. Ten den byla na programu podlaha. Honza nám hodně pomohl. Malou nevýhodou bylo, že místnost byla málo větraná a dost se prášilo a muselo se čekat až sedne prach. Mezi špínou na podlaze jsme našel kliku, která náhodou patřila do vchodových dveří. Pokud jsou dveře zabouchnuty a klika nikde, je mnohem těžší se do objektu dostat. Vraceli jsme se spokojení a špinaví, vědouce si toho že jsme na správné cestě.



1.9. 2003

Tolik jsem toho sebou na výzkum ještě nenesl. Dnes šel s námi i Michal. Dlouho jsme váhal jestli mám tu sekeru vzít. Nakonec jsme ji vzal. Odnesly to dva stromy, protože Michal měl nějakou fóbii a do všeho sekal. Začalo pršet, rozhodli jsme se, že počkáme a alespoň uvidíme kde teče. Naštěstí jen tam, kde to moc nevadilo. Když se vyjasnilo chtěli jsme odejít, ale začalo znovu pršet a my čekali. Čekali jsme dlouho a nic, tak jsme šli. Ale trochu delší cestou. Našli jsme ještě jeden spálený dům. Ben se chtěl podívat do jeho sklepa, ale najednou zaječel a utekl. Ze sklepa vyšla persóna mužského pohlaví a těžko odhadnutelného věku. Tím jsme vkročili do nového školního roku a nové doby výzkumu.



5.9. 2003

V plánu jsem neměl nic, tak jsme jen tak z nudy šli shánět do okolních domů použitelné cihly. Pár jsme jich našli. Když jsme se potom vrátili, napadlo mě, že můžeme vyspravit ty omlácené rohy zdí. Ve vedlejší domě byl velký pytel bílého prášku. Ani jsme ho neunesli, vzali jsme si vzorek a šli ke studni pro vodu. Zdálo se

nám, že je to asi sádra nebo omítka, tak jsme to použili, Měli jsme málo vody a pro novou se nám znovu nechtělo, použili jsme Michalův čaj, který tam minule nechal. Když jsme šli pro větší množství prášku, v pytli s ním jsme našli kus papírového pytle s nápisem *Pozor žíravina - zdraví škodlivé*. Vzali jsme toho plný škopek a dokončili práci.



6.11. 2003

Po více jak dvouměsíční odmlce jsem se konečně s Honzou domluvil a šli jsme. Celkem logicky se dalo očekávat, že mezi tím někdo domek navštívil. Na zemi byly špačky, na stole byly mezi dvěma cihlami tři svíčky. Měli jsme v plánu připevnit na dveře petlici, abychom měli jistotu, že tam už nikdo nevrhne.



7.11. 2003

Den po té, jsme šli do Akátek znovu. V plánu bylo uklidit okolí za chatkou, což je časově velmi náročné, a tak to nebylo možno stihnout během necelé hodiny. Ale i tak jsme toho zvládli docela dost. Vysekali jsme větve a keřky, co trčely ze země. Ještě nám zbývá ten velký šípkový keř za domem. A ten bude stát zato, i když je suchý. Uděláme možná i oheň.



14.11.2003

Po týdnu jsme byli znovu na cestě do Akátek, měli jsme jít čtyři, ale šli jsme jen dva, neboť Honza byl nedostupný a Kubish nás nemohl najít. V plánu bylo umýt stůl, dotáhnou vruty v zámku a vysekat zahradu za domem. Já měřil okno, Ben umýval stůl, ale ne moc dlouho, protože mu došly hadry, tak jsme šli ven vysekávat zahradu. Jsme zase o kousek dál.



8.2.2004

Konečně pořádná akce do Akátek. Mezitím sice proběhly dvě menší zásobovací akce, ale to nestálo za to. Po cestě se Ben zeptal, jestli jako mám klíč. Neměl jsem ho a on taky ne. Nevadí, přece by jsme stejně uklízeli hlavně okolí. Donesli jsme lavečku. Odlehčili jsme střechu, neboť tam bylo hodně dřeva. Také jsme zjistili, že sloup u chaty není úplně bezpečný, a tak jsme ho fixovali. Zavedli jsme novou cestu, která je kratší a lepší. Dohodli jsme se na tom, o jak velké území se budeme starat.



4.3. 2004

Skoro po měsíci jsme šli do Akátek zase jen dva, Kubish a já, protože ostatní byli na horách. V plánu byla hlavně zásobovací akce, ale jen u toho nezůstalo, protože bylo docela hezky. Do Akátek jsme donesli hlavně nástěnku, ale i kazeťák a vysílačky nebo třeba rukavice. Ty se hned použily uskladňování dřeva, které jsme minule sundali ze střechy. Kubish dostal geniální nápad, že by se ty stěny vevnitř obložily dřevem, aby nevypadaly tak hnusně. Pak jsme ještě stáhli ocelové lano, co bylo zapleteno ve stromech. Rovněž jsme se pokusili vyklidit alespoň částečně okolí, a založit nové skladiště odpadu v králíkárně.



13.3. 2004

To byla akce, já měl s sebou plno vybavení, Ben měl s sebou plno vybavení a John nevzal nic, ale nevadí. Věnovali jsme se chaotickému úklidu. Až mě napadlo, že musíme postupovat systematicky. Začali jsme systematicky, od zahrady. Já vysekaával šípek a Ben ho odklízal. John tam někde běhal jak utržený z řetězu. Udělal jsme i oheň, ale ne moc dlouho. Najednou se na kopci objevily dvě postavy, chvíli se na nás dívaly a pak odešly. A my také.



26.3. 2004

Na první pohled docela bezvýznamná akce se vyvinula v nečekané důsledky. Šli jsme jen já a Kuba. Chtěl vidět Akátky, tak jsme šli. Šok nás čekal, když jsme

došli k domku, lavička byla pryč, štříška nad ní zbořená, zámek vypáčený, před domem ohniště, v domě guláš a chleba. Začali jsme mít nepříjemný pocit, tak jsme odešli. Na cestě zpátky tlačil nějaký muž vozík a hrozně u toho nadával. Když nás spatřil, tak na nás volal ať mu pomůžem. Šli jsme. Pomohli jsme mu dotlačit vozík až na asfaltku, dál si jistě poradí sám. My jsme měli dost.



1.4. 2004

Když už všichni věděli, že je s Akátkama konec, tak jsme se museli jít podívat, jak to tam vypadá a co se tam děje. Odnegli jsme věci, které se daly ještě zachránit a šli jsme. Zároveň jsme se dohodli, že Akátky opouštíme.